

REDACTIONEEL GEDEELTE

J. SANDERS Ezn.

Den 28sten October 1923 herdacht J. Sanders Ezn. den dag, dat hij vóór 25 jaren zijn diploma verwierf, dat hem het recht gaf de tandheekkundige praktijk in Nederland uit te oefenen.

Dezen gedenkwaardigen dag hebben degenen, die den jubilaris op de juiste waarde weten te schatten, niet ongemerkt laten voorbijgaan; Zaterdag den 27en hebben zij hem feestelijk gehuldigd en door woord en daad van hun waardeering doen blijken. Deze huldiging draagt in zich de erkenning van zijn hooge moreele, en door inspanning verkregen kundigheden en goede eigenschappen.

Wie Sanders als vakman en collega heeft leeren kennen, zal tot de conclusie zijn gekomen, dat hij te doen heeft met een ijverig, nauwgezet en eerlijk mensch. Zijn doen en laten worden minder beheerscht door een gevoel van zachtheid en toegevendheid, dan door de wil om waar en eerlijk te zijn, en deze moreele eigenschappen gepaard aan een kritischen geest, zijn dikwijls de aanleiding dat hij in de tandheekkundige machine de stoeve tegenkracht is, die remmend werkt op velen, die wat snel vooruit willen. Hierdoor is hij wel eens prikkelend voor zijn medeleden, maar niettemin nuttig voor de zaak en het werk waaraan hij zich geeft. Nauwkeurig, als een goed loopend uurwerk is Sanders, en dat was hij reeds als student in de tandheekkunde, want toen al had hij den bijnaam van: *lege artis*.

Wat hij te doen had trachtte hij zoo goed mogelijk te doen, dikwijls met inspanning van al zijn krachten. Voor hem geldt

de waarheid, dat elke nuttige arbeid waard is goed gedaan te worden.

In zijn dagelijksch werk heeft hij zijn studentennaam weten te handhaven, hij bleef zich inspannen, en wist zijn kennis en vaardigheid op te voeren tot een hoog peil, waarvan hij dikwijls blijk gaf op wetenschappelijke bijeenkomsten.

Het zal een ieder, die dit alles weet, duidelijk zijn, dat iemand als Sanders een onmisbare steun is voor vereenigingen en commissies. Vandaar ook, dat menigmaal op zijn persoon beslag werd gelegd.

Zoo trad hij van 17 Jan. 1915 tot 12 Juni 1919 op als voorzitter van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen, en wist in die enkele jaren nog tijd te vinden om een voordracht te houden over: „de problemen der tandanomaliën in vorm „en aantal; een moeilijk geval van conserveerende en pro-„thetische tandheelkunde uit de praktijk; Callahans methode „over wortelkanaal reinigen en vullen; een demonstratie van „een geval van distale conclusie in het melkgebit, en een de-„monstratie over het maken van goudinlays.”

Dit is inderdaad een prestatie, die wel de aandacht verdient.

Bij zijn aftreden als Voorzitter schonk hij de Vereeniging een fraaie voorzittershamer.

Ik zal niet in den breede alles vermelden, wat Sanders voor de professie heeft gedaan; maar wil toch even memoreeren, dat hij voorzitter geweest is van de Amsterdamsche Tandheelkundige Vereeniging, en dat onder zijn bestuur de Stedelijke Tandh. Inrichting, van welke collega van der Molen Directeur is, tot stand kwam; dat hij in de ziekenfonds-commissie een werkzaam aandeel heeft gehad, en dat hij thans ook zitting heeft in de Onderwijs- en Examencommissie van de Ned. Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde.

Sanders is een man, die zich houdt aan de wet, en geen duimbreed afwijkt van de voorschriften, die zij bevat, vandaar dat zijn leiding van vergaderingen niet altijd soepel is; maar

voor een vereeniging heeft deze eigenschap van haar voorzitter het voordeel, dat alles reglementair verloopt, en dat is veel waard.

Zoo nauwgezet als hij is in zijn daden, is hij ook in de keuze van zijn woorden. Hij geeft zich de moeite alles zoo goed en zoo juist mogelijk te zeggen, vandaar dat hij soms wat uitvoerig wordt, maar daarom is niettemin zijn woord waard gehoord te worden.

Naar Sanders wordt dan ook geluisterd, en dat kunnen wij niet van alle sprekers zeggen.

In grootte trekken heb ik Sanders' persoonlijkheid in dit tijdschrift willen vastleggen, opdat ook zij die na ons komen zullen kunnen weten, hoe hij ongeveer was.

Laten wij hopen, dat hij nog vele jaren een steun van onze professie mag zijn, en dat hem en zijn toekomstigen arbeid dezelfde voldoening en waardeering ten deel mag vallen, die hem tot heden gewerd.

J. M. KLINKHAMER.

In aansluiting aan het bovenstaande willen wij even mededeelen dat ook de Tandheelkundige Pers den 27en October aanwezig was, tezamen met de ongeveer 50 collega's die J. Sanders Ezn. dien avond hebben willen bewijzen, dat zij zijn werk als tandarts en als vereenigingsman weten te waardeeren.

Uit naam van een groot aantal tandartsen in den lande werd hem een zeer fraaie, houten klok ten geschenke aangeboden, bevattende emblemen van de tandheelkunde, van de hand van den beeldhouwer Fortuin, en een album met de namen van de deelnemers. De A. T. V. bracht een krans, de Vereeniging van Ned. Tandartsen een fraaie legpenning, de voorzitter der Maatschappij, ja, hij had geen bloemen..., maar hij had wat anders en wat beters: hij bracht stemming

en tevens een flink bedrag in het Ondersteuningsfonds! Aan het gezellige souper dat den avond besloot kwamen nog meer tongen los, ook de dames lieten zich hooren, hetwelk den jubilaris eveneens als een succes mag worden aangerekend! Dat ten slotte Daan Frenkel niet ontbrak en ons Sanders bijna weggegoocheld had, behoeft ternauwernood vermeld, dat spreekt vanzelf! Vastgelegd mag ook worden, dat Dr. Dentz, de 83-jarige leermeester, door zijn aanwezigheid zichzelf en den jubilaris eerde en den avond luister bijzette.

Ch. F. L. NORD.